

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดอันเกิดจากการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คำว่า“หน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด”ต้องเป็นหน้าที่ในทางปกครองหรือหน้าที่ในการใช้อำนาจทางปกครองมิใช่การกำหนดหน้าที่ในทางแพ่งเช่นเดียวกับหน้าที่ของเอกชนทั่วไป เนื่องจากศาลปกครองมีอำนาจในการตรวจสอบการกระทำทางปกครอง คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นอ้างว่าการที่ต้นไม้มิบริเวณข้างทางซึ่งอยู่ในความดูแลของผู้ถูกฟ้องคดีหักโค่นล้มทับรถยนต์ซึ่งผู้ฟ้องคดีรับประกันภัยไว้ นั้น เกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ใช้ความระมัดระวังบำรุงและดูแลรักษาต้นไม้ให้มีความแข็งแรง เมื่อเกิดเหตุฝนตกและลมพัดแรง ต้นไม้มิล้มลงมาทับรถยนต์ได้รับความเสียหาย จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าความเสียหายที่เกิดขึ้น เพราะเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเจ้าของหรือผู้ครอบครองไม่ได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควร เพื่อป้องกันมิให้เกิดความเสียหายเช่นนั้นซึ่งเป็นความรับผิดเพื่อละเมิดจากความบกพร่องในหน้าที่ทั่วไปของเจ้าของหรือผู้ครอบครองโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างตลอดถึงการต้นไม้ มิใช่หน้าที่ในทางปกครอง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีละเลยต่อหน้าที่ดังกล่าวจึงมิใช่การละเลยต่อหน้าที่ในทางปกครอง มิใช่คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดอันเกิดจากการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองพ.ศ. ๒๕๔๒ แต่เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดเพื่อละเมิดตามมาตรา ๔๓๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันเกิดเหตุและได้ชำระค่าเสียหายแทนผู้เอาประกันภัยไปแล้วจึงอยู่ในฐานะผู้รับช่วงสิทธิของผู้เอาประกันภัยที่ต้องฟ้องคดีต่อศาลซึ่งมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีละเมิดซึ่งเป็นฐานแห่งการรับช่วงสิทธิของผู้ฟ้องคดีนี้จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม